

Možná, že se mi vzpomínky pletou, ale určitě jsem kdysi jednou vylezla s Annou v zimě na nějakou horu, ale to už musí být dávno, víc než jen jedna noc a jedno odpoledne. To se hodí k ostatním nesmyslným představám. Co si mám ve svém postavení počít s průčelím bavorské lékárny, v níž jsem před patnácti lety získala zubní kartáček. Co chce ta mladá, černobílá kočka, které můj učitel ze základní školy ušetřil kopanec před zraky třídy (fsp)? Skrývá snad vzpomínka na nečitelně označenou část dálnice nějaký latentní smysl, který už jenom neumím rozluštit? Třeba se můj život již dávno kolem mě vleče jako uspořádaná a kinematicky hodnotná představa, jenže já už nejsem intelektuálně schopná sledovat ten film. (fsp)

Mohlo to být ještě horší. Přece jen jsem se nepokoušela dělit svůj proviant s Annou, která tu nebyla. To by bylo stejně těžké, jako schovat ty čtyři české sušenky do její kapsy od kabátu, ne do své. Ne, tady se mi dvě myšlenky spletly dohromady, což je za těchto okolností asi normální a nikoho to dále nemusí zneklidňovat. Musím jen oddělit správné myšlenky od těch špatných jako sněhové vločky od peříček. Anniny kapsy v kabátě jsou teď mémi kapsami. Mohli by být nepřístupné – musím později sdělit výrobci svůj nápad se zipem – ale jsou to mé kapsy a mé sušenky. Nemusím se o ně s nikým dělit.